

VIRGIL

Luca Caioli & Cyril Collot

Virgil

Vertaald door
Pieter van der Drift

2020

THOMAS RAP
AMSTERDAM

Copyright © 2020 Luca Caioli & Cyril Collot

Copyright Nederlandse vertaling © 2020

Pieter van der Drift

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagbeeld Soccrates Images

Vormgeving binnenwerk Perfect Service

Druk Wilco, Zutphen

ISBN 978 94 004 0539 4

NUR 320

thomasrap.nl

Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk van de Forest Stewardship Council (FSC®) mag dragen. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Inhoud

- 1 De beste verdediger van de wereld begon hier 9
- 2 Vlechtjes 19
- 3 De aartsrivaal 27
- 4 Anoniem 37
- 5 Bedrogen 45
- 6 Trots van het Noorden 55
- 7 Viva la vida 67
- 8 Faites vos jeux 75
- 9 The Paradise 83
- 10 Een gouden zet 91
- 11 Valse start 99
- 12 De slag om Engeland 107
- 13 Pot, Van Gaal, Hiddink en Blind 117
- 14 Een kink in de kabel 125
- 15 Hard tegen hard 137
- 16 Rode loper 149
- 17 Liver Bird 159

- 18 Liverpool kraait victorie 169
- 19 Aanvoerder van Oranje 181
- 20 Virgil, Leo & Cristiano 191

Dankwoord 205

‘Hij was niet groot. Hij was niet snel. Qua techniek en inzicht was Van Dijk eigenlijk niet heel opvallend. Niets van dat alles. Van Dijk was ook op 15-jarige leeftijd een doorsneespeeler, een van de velen... Pas daarna is hij gegroeid, werd hij groot, sterk en snel, onverslaanbaar, en is hij de speler geworden die we nu allemaal kennen.’

Jos Bogers, trainer van Van Dijk bij de D'tjes van Willem II

‘Tot mijn zestiende was ik een gewone speler. Ik stak er niet boven uit. Niemand zou me er hebben uitgepikt als een van de besten. Ik was gewoon een van de spelers. Ik had nog niet die spurt gemaakt die veel jongens op een gegeven moment doormaken. Toen dat eenmaal gebeurde, ging het allemaal heel snel.’

Virgil van Dijk, UEFA Best Player in Europe 2019, Premier League Player of the Year 2018/2019

De beste verdediger van de wereld begon hier

Het is al donker en buiten valt een koude miezerregen. Ondanks het late tijdstip is het druk op de weg. Het heeft ermee te maken dat NAC vanavond thuis speelt. Rond het stadion loopt alles vast. Eindelijk komen we op een laan waar we een beetje door kunnen rijden. Op een gegeven moment slaan we een zijweg in en zet de taxichauffeur de auto aan de kant. Ze heeft geen idee waar die vermaledijde club precies is. De naam heeft ze nog nooit gehoord en dus kunnen we het beter even vragen. Er is geen man op straat, maar links aan de overkant is een café. Het gele licht dat door het raam schijnt, doet me denken aan een schilderij van Vincent van Gogh. Binnen hangt een dartbord aan de muur. Er is een toernooitje gaande. De dame achter de bar tapt achter elkaar de bierglazen vol. Vriendelijk legt ze de bezoekers uit dat de voetbalvereniging waarnaar we op zoek zijn vlakbij is. Aan het einde van de weg links, nog geen honderdvijftig meter.

We komen aan op Sportpark Paradijs in Haagse Beemden, een relatief jonge woonwijk aan de noordwestkant van Breda. De wijk is in de jaren 1980-1990 gebouwd en vernoemd naar de beemden, ofwel de vochtige graslanden, van Princenhage. Met 27.000 inwoners en meer dan 10.000 woningen is het veruit de grootste wijk van Breda. Een wijk die door de tussenliggende bedrijventerreinen los staat van het centrum.

Een tapijt van gele bladeren leidt ons naar het hek van het sportterrein. De lichtmasten beschijnen een strak en groen voetbalveld. Op het hek is een reusachtig groot doek gespannen. De tekst van de witte letters op het blauwe spandoek luidt: WORD LID VAN WDS'19! OOK EEN VAN DE DUURSTE VERDEDIGERS VAN DE WERELD BEGON HIER! De naam van de duurste verdediger van de wereld die hier zijn carrière is begonnen staat er niet bij, maar iedereen weet over wie het gaat. Ook de allerkleinsten.

Neem Timo, die op zijn felgroene fietsje aan komt trappen, met zijn vader naast hem. De avondtraining zit erop en hij gaat weer naar huis. Hij is 7 jaar en speelt bij de 10-9, hij is spits en maakt, zo zegt hij zelf, heel veel doelpunten. Timo is blij dat hij bij deze club speelt, omdat Virgil van Dijk hier ook is begonnen. 'Een van de beste voetballers van de wereld,' aldus de kleine Timo. 'En hij is cool, echt supercool. En al mijn vriendjes zitten ook hier...'

Tobias, 9 jaar, met een rood-witte fiets, heeft er nog wel iets aan toe te voegen. Eerst vertelt hij dat hij voor Ajax én Feyenoord is, wat misschien wel een beetje raar is, maar het voordeel is dat hij dan nooit kan verliezen als ze tegen elkaar spelen. Als hij echt moet kiezen is hij voor Feyenoord. Zijn favoriete speler of zeg maar gerust zijn idool: ‘Virgil. Wie anders?’ En waarom? ‘Omdat hij de aanvoerder is van Oranje en een supergoede verdediger.’ Daarom is hij ook nog een beetje fan van Liverpool, maar alleen omdat Virgil daar speelt. En ten slotte voegt Tobias eraan toe dat ook hij super trots is dat hij bij dezelfde club speelt als waar Virgil heeft gespeeld.

We gaan de kantine in, een laag wit gebouw. Achter de lange bar zit een indrukwekkende gestalte op een kruk. Het is Arno Vissers, iets over de zestig, oud-speler van de club en jeugdtrainer. Hij mag gerust een clubicoon genoemd worden, want hij is al 47 jaar verbonden aan wds’19. Met een Belgisch biertje in de hand vertelt hij me dat het grote spandoek buiten zijn idee was. Het heeft aardig wat aandacht getrokken. Ook al vindt hij dat ze de tekst eigenlijk weer moeten aanpassen nu Virgil niet alleen de duurste verdediger is, maar ook nog eens is uitgeroepen tot de beste verdediger van Europa én, na grootheid Messi, de beste speler van de wereld. Arno kan er smakelijk om lachen.

Dan neemt Yannick Gosens het woord: 30 jaar, een jongen met een vriendelijke Kuifje-achtige uitstraling.

Hij is docent economie en acquisitieprojecten bij de Rooi Pannen in Breda, een horecaopleiding voor vmbo en mbo. In zijn vrije tijd is hij vrijwilliger voor de club, in verschillende functies. Maar sinds Virgil aan Liverpool voor een recordbedrag werd verkocht en journalisten uit binnen- en buitenland de weg naar het sportpark wisten te vinden, is hij officieel aangesteld als contactpersoon voor de media. De club ligt hem na aan het hart, dat merk je. ‘We zijn de oudste amateurclub van Breda. Vorig jaar hebben we ons honderdjarig bestaan gevierd. Er zijn in de stad maar liefst vijftien verenigingen, maar niet één is er zo oud als de onze. Op 1 november 1919 heeft broeder Emilius de club opgericht. De broeders van Huijbergen stonden aan de wieg van een heleboel verenigingen in Breda. Toen was het amper een groep van dertig jongens van het weeshuis in de Nieuwe Diestraat, maar in de halve eeuw daarna groeide de club uit naar honderdvijftig leden. In 1970 kwam een deel van v.v. Baronie erbij en werd de naam gewijzigd in: Willebrordus Demos Sportvereniging. Na omzwervingen in heel Breda, van het ene veldje naar het andere sportterrein, heeft wds’19 uiteindelijk zijn vaste plek gevonden hier in de Haagse Beemden.’

Oudere leden kijken wel eens met nostalgie terug naar een van de vorige sportparken waar met behulp van een heleboel inzet en vrijwilligers en met de opbrengst van loterijen, feesten en donaties eigenhandig een kantine

werd gebouwd. Of een sporthal, zodat er ook in de winter kon worden getraind. Volgens de KNVB is WDS'19 de enige club die zoiets uit eigen middelen voor elkaar heeft gekregen.

‘Maar hier zitten we goed hoor,’ vervolgt Yannick. ‘We hebben twee grote verlichte speelvelden, een trainingsveld en deze kantine. We zijn een happy family met vijfhonderd leden, van wie honderd vrouwen. We zijn er trots op dat we de eerste club in de regio waren met een vrouwenafdeling. Al in het seizoen 1985-1986 zijn we met de damescompetitie gestart.’ Om zijn verhaal kracht bij te zetten wijst Yannick naar de muur waar een groen shirt in de vitrine is ingelijst. Naast het rugnummer 16 staat er de naam Adan op. ‘Jade Adan heeft hier tot vijf, zes jaar geleden nog gespeeld en is nu reservekeeper bij FC Twente, dat uitkomt in de eredivisie vrouwen.’

En de heren? ‘Ons eerste elftal speelt vierde klasse. Een paar jaar geleden zaten we nog in de derde klasse en daar hopen we vroeg of laat weer naar terug te keren. Maar het belangrijkste is dat iedereen plezier heeft. Dat eerste elftal bijvoorbeeld bestaat uit een groep vrienden van 18 tot 35 jaar en niemand slaat een training of een feestje over. We hebben pupillen vanaf 6 jaar en veteranen van 60+ die aan *walking football* doen, dat in 2011 uit Engeland is overgewaaid onder het motto *walk don't run*. En er is meer: sinds een jaar of vijf houden we ons op de zaterdagochtend met projecten bezig om onze maat-

schappelijke rol binnen de wijk te vervullen. We willen een open club zijn voor alle buurtbewoners.’

Op de televisie hoog in een hoek van de kantine zijn de beelden van een eredivisiewedstrijd te zien, het geluid staat uit en de muziek die door de ruimte schalt, een mars in hoempapastijl, doet me denken aan het Oktoberfest in München. Er wordt nog een biertje getapt en we kletsen verder over de gouden jaren van de club.

Arno vertelt over de hoogtijdagen halverwege de jaren 1970-1980, toen de club in het zuiden van Breda zat. Zowel het ledental als de financiële middelen bleven maar groeien en er werd een sportpark gebouwd om de vingers bij af te likken. Ook de resultaten op het veld waren meer dan goed. Een ander moment om nooit te vergeten was toen de D’tjes een jaar of vijftien geleden tegen Feyenoord en psv Eindhoven moesten spelen. ‘Dat zijn clubs die uit heel Nederland en daarbuiten jongens scouten voor hun jeugdopleiding,’ zegt Gosens, ‘en toch speelden we op hetzelfde niveau.’

Naast Virgil blijken er nog meer goede voetballers bij wds’19 te hebben rondgelopen. Arno noemt Jurgen Borras. ‘Ik was zijn trainer toen hij nog klein was. Een verdediger,’ zegt hij, ‘die eind jaren tachtig zelfs indruk op Johan Cruyff maakte. Hij begon hier bij wds’19 en eindigde bij nac. Hij had alles in huis om zelfs beter dan Van Dijk te worden, maar hij kreeg lichamelijke problemen waardoor hij zijn carrière moest afbreken. Een ge-

weldige kerel. Hij stierf op 32-jarige leeftijd, in november 2001, in de gevangenis De Boschpoort in Breda.' Achteraf werd de gevangenisartsen nalatigheid verweten. Ze oordeelden namelijk onterecht dat hij last van hyperventilatie had en gaven hem de verkeerde medicijnen, even later stierf hij aan een hartinfarct. Het was een zaak die in Nederland nogal wat stof deed opwaaien over de toestand van de gezondheidszorg binnen het gevangeniswezen.

Yannick noemt een recenter voorbeeld: Bart Verbruggen, 17 jaar, 1,93 meter. Een jongen die hier bij wds'19 heeft gespeeld van 2008 tot 2014 en daarna naar NAC Breda is doorgestroomd. Hij speelt bij Onder 19. In oktober vorig jaar heeft hij zijn eerste profcontract ondertekend en zijn debuut mogen maken bij Jong Oranje Onder 18.

Natuurlijk mag een ander onvergetelijk hoogtepunt niet onvermeld blijven: het jubileumweekend. De festiviteiten voor het honderdjarig bestaan van de club liggen nog vers in het geheugen. Het grote feest vond plaats in de herfst van 2019 voor alle leden, de wijk en de hele stad. Drie dagen lang (op 1, 2 en 3 november) waren er tal van activiteiten georganiseerd. Op vrijdagavond was er een officiële receptie voor genodigden en sponsors in de kantine met onderscheidingen én hoog bezoek. Zo was Michael van Praag aanwezig, destijds voorzitter van de KNVB en veertien jaar lang voorzitter van Ajax. Aan hem de eer om het jubileum in te luiden met een speech en een cadeau voor de Bredase club waar de huidige aan-

voerder van Oranje zijn eerste voetbalstapjes heeft gezet.

Zaterdag, in de grote oranje feesttent, een heel andere sfeer. ‘We hadden een reünie georganiseerd met alle leden en oud-leden van de club en een fototentoonstelling ingericht met een overzicht van onze honderd jaar. ‘In de avond,’ zo vertelt Yannick, ‘hadden we livemuziek met feestband De Fik Erin, en met Danny Staneke en Nelis Leeman, en daarna nog een dj. Er werd gedanst tot in de kleine uurtjes.’

Zondag, ten slotte, was het familiedag. Na een benefietwedstrijd mochten zestig kinderen tegen het eerste elftal van WDS’19 spelen. Het jubileum werd afgesloten met een grote winterbarbecue.

Kortom, het was één groot feest waar heel veel mensen, jong en oud, op af zijn gekomen. De enige die ontbrak was Virgil van Dijk, de speler die wereldberoemd werd en de kleine amateurclub uit Breda in heel Europa en de wereld op de kaart heeft gezet ‘We hadden hem uitgenodigd. Zeker wel, we hadden hem al een tijd daarvoor geschreven, maar het is lastig om met hem of zijn zaakwaarnemer in contact te komen... Het was natuurlijk geweldig geweest, maar Virgil heeft een heel druk programma met Liverpool en dat viel samen met het jubileum, en ik vind dat we dat moeten respecteren,’ licht Yannick de situatie toe.

Nee, deze keer was hij niet onverwacht opgedoken, zoals die ene zaterdag twee jaar daarvoor. Tussen twee

oefenwedstrijden van Oranje door besloot Virgil zijn club met een bezoekje te verrassen. En met een cadeau, namelijk het shirt dat hij tijdens de interland Schotland-Nederland, de donderdag ervoor, had gedragen.

Op het Oranjeshirt met rugnummer 3 heeft hij met zwarte stift geschreven: WDS'19. BEDANKT VOOR ALLES! Het shirt is ingelijst en hangt aan de muur te pronken, naast het versleten groen gestreepte tricot van Celtic.

Arno Vissers draait zich met een zucht om en kijkt door het raam naar het trainingsveld. Zo heel lang is het niet eens geleden dat hij hier aan de bar zijn biertje dronk en de kleine Virgil daar met zijn ploeggenootjes aan het voetballen was.

Vlechtjes

Een jaar of 6, 7? Twee, drie seizoenen? Bij de F'jes en de E'tjes...

Op het Sportpark Paradijs weet niemand te vertellen hoe oud Virgil precies was toen hij bij wds'19 kwam spelen, en in welk team en voor hoeveel jaar. Maar het is ook niet zo belangrijk.

En dat de club nooit een rode cent heeft gezien van de duizelingwekkende bedragen die voor de duurste verdediger ter wereld zijn betaald, ook dat vinden ze hier niet zo belangrijk. Het enige dat echt telt, is dat Virgil bij de Bredase club is begonnen en er zijn eerste stappen heeft gezet. Daar zijn ze ontzettend trots op.

O ja, wat de meesten ook nog wel weten is dat hij, na een geweldig seizoen, naar een andere club vertrok, hij was toen een jaar of 9, 10.

Je kunt het je nauwelijks voorstellen. Virgil was ooit een klein ventje. Hij staat op de foto's die trainer Arno

Visser op zijn Facebookpagina heeft geplaatst. Ook in de kantine vind je ze terug naast de shirtjes en de sjaaltjes, de medailles, bekertjes en zilveren schalen. De kampioensfoto uit 2001: voor de goal op het veld met de kantine van wds'19 op de achtergrond. Acht kinderen, twee rijtjes van vier, tussen twee volwassenen. Virgil zit gehurkt op de voorste rij, tweede van rechts, de bal tussen de voeten, een bos gele bloemen in zijn handen. Hij poseert samen met zijn ploegmaatjes in de blauw-witte tenues met de namen van de sponsors erop. Hij lacht een beetje ondeugend in de camera met zijn vlechtjes en gekleurde elastiekjes allemaal één kant op. Hij is 9 jaar en heeft zijn eerste prijs met een club gewonnen.

Virgil is geboren op 8 juli 1991, hier in Breda, provincie Noord-Brabant. Zevenentachtig kilometer ten zuiden van Amsterdam. Met 180.000 inwoners de negende stad van Nederland. Een Oranjestad. Op de pagina's van de plaatselijke vvv staat dat het een bruisende stad is met een mooi historisch centrum waarvan het Kasteel van Breda, de Grote Kerk en het Begijnhof zeker de moeite van het bezichtigen waard zijn. In het Stedelijk Museum wordt aan de hand van de kunst de geschiedenis van Breda verteld van de Tachtigjarige Oorlog tot vandaag, daarnaast is er het MOTI, Museum of the Image. En waarom niet, als het weer meezit, kunt u ook een rondvaart maken door de singels van Breda en door het groene Markdal. Breda, een stad om te ontdekken – nog

steeds volgens de vvv – met zijn winkels, kroegen, restaurants en gezellige terrassen op de pleinen in het historische centrum. Een warme, bourgondische stad die ook bekendstaat om zijn carnaval. Kortom, meer dan de moeite van een bezoekje waard.

In deze stad is Virgil van Dijk geboren. Hij woonde in de Haagse Beemden, in de deelwijk Kesteren om precies te zijn. Hier is tussen 1980 en 1985 vooral veel lage sociale woningbouw neergezet, een wijk met een slecht imago. Maar ook een wijk waar hard wordt gewerkt om dat stempel van achterbuurt kwijt te raken. Zo is er een Cruyff Court aan de Kesterenlaan, een ontmoetingsplek voor de jeugd waar veel wordt gevoetbald.

Virgil woonde hier met zijn vader Ronald van Dijk en zijn moeder Hellen Fo Sieeuw. Hij is de oudste van drie kinderen: Jordan is zijn broer en Jennee zijn zus. Vader Ron komt uit Nederland, zijn moeder is Surinaamse. Suriname is een van de kleinere en minst bevolkte landen van Zuid-Amerika, een voormalige kolonie van Nederland die op 25 november 1975 onafhankelijk werd. Veel bekende Nederlandse voetballers hebben Surinaamse roots, zoals Clarence Seedorf, Edgar Davids, Jimmy Floyd Hasselbaink, Aron Winter, en wat dacht u van Ruud Gullit, Frank Rijkaard, Ryan Babel én Georginio Wijnaldum en nog veel en veel meer.

Virgil gaat naar de katholieke basisschool de Drie-zwing. In de schoolbank zitten is niet zijn favoriete bezig-

heid. Wat hem wel iedere dag gelukkig maakt is sporten. Hij gaat bijvoorbeeld liever basketballen of badmintonnen, maar het allerliefste gaat hij voetballen. Hij speelt het op school, op grasveldjes, op straat, en op het pleintje vijf tegen vijf. Er wordt fanatiek gespeeld en hij wil net als de meeste vriendjes later profvoetballer worden. Virgil kan niet heel goed tegen zijn verlies, maar ook als een wedstrijd in tranen eindigt, is hij de volgende dag weer van de partij.

Zijn vader Ronald voetbalde bij tvc Breda, een amateurclub die in de 5e klasse B speelt op het sportpark Kwakkelhut. Hij was geen onverdienstelijke speler: een centrale verdediger met spelinzicht, groot, sterk, goed in het afstoppen van de tegenstander en in lange scherpe ballen. Ron brengt Virgil naar wds'19. De club uit de wijk, de gezellige familieclub, die twintig jaar later uit de hele wereld bezoek zou krijgen van nieuwsgierige journalisten.

Zoveel jaar zijn er inmiddels verstreken sinds hij hier met zijn vlechtjes zijn eerste voetbalstapjes zette. Toch lopen bij wds'19 nog steeds ploeggenootjes rond, zoals Jordy Brugel, Mitchell de Waard en Kevin Keehnen.

Jordy was de keeper bij het jongste elftal van Virgil. Drie jaar lang heeft hij lief en leed gedeeld met zijn vriendje, dat op het veld pal voor hem stond en dat zoveel jaar later zou worden uitgeroepen tot de beste centrale verdediger van de wereld. Het keepertje had natuurlijk

nooit kunnen bevroeden dat die kleine Virgil ooit op de eerste rij plaats zou nemen naast de twee beste voetballers ter wereld: Messi en Ronaldo.

Mitchell de Waard voetbalde niet alleen met Virgil, maar hij zat ook bij hem in de klas. Een tijdje geleden verklaarde hij tegenover een van de camera's die sinds Virgils overstap naar Liverpool veelvuldig de weg naar Sportpark Paradijs vonden: 'Hij was een leuke, aardige jongen. Toen hij een jaar of 9 was, liepen de meisjes al achter hem aan. Hij viel natuurlijk op met zijn vlechtjes.'

Maar de jonge Virgil had vooral oog voor de bal. Kevin Keehnen is de huidige aanvoerder van het eerste elftal van wds'19 en draagt net als Virgil bij Liverpool rugnummer 4. Om 20.15 uur komt hij uit de kleedkamer, voetbalschoenen in de hand, blauw shirt, blonde haren in de war, stoppelbaardje. Zijn maten zijn al met de warming-up bezig op veld 1. Het kost soms moeite om naar de training te gaan na een hele dag als directiechauffeur te hebben rondgereden. Desondanks maakt hij even tien minuutjes vrij voor twee buitenlandse journalisten. Kevin is 29 jaar, twee jaar ouder dan Van Dijk, en heeft maar één jaar samen met Virgil in het team gezeten. 'Hij was 9, 10 jaar en we zaten in de E'tjes. Rik Kleijn was de trainer en de vader van Virgil assisteerde hem. We hadden een sterk team en werden kampioen met maar één tegendoelpunt.'

Het is een verhaal dat hier bij wds'19 vaker opduikt.

Dat het E-team, voor Virgils vertrek naar Willem 11 in Tilburg, een geweldig seizoen draaide en slechts één doelpunt tegen kreeg. Het verhaal van de keeper Jordy die zich rot verveelde omdat Virgil voor hem speelde in de verdediging en niemand liet passeren. Logisch, als je 10 jaar bent vind je het leuk om te winnen, maar je wil ook iets te doen hebben. Daarom kon de keeper vaak niet wachten tot het tijd was voor het rondje penalty's na de wedstrijd. We horen dat Virgil trouwens op het hele veld te vinden was en af en toe met de bal mee naar voren kwam om te scoren.

De vraag is natuurlijk of Virgil op die leeftijd daadwerkelijk al zo'n uitmuntende speler was, of dat verhalen achteraf legendarische vormen aannemen omdat hij nu een sterspeler is.

'Hij had zeker talenten die andere spelers op 10-jarige leeftijd nog niet hebben,' vertelt Kevin Keehnen. Een voorbeeld? 'Nou bijvoorbeeld dat niemand hem voorbijkwam, ook al was hij niet de grootste. Talent heb je of heb je niet. Vervolgens gaat het erom wat je ermee doet. En dat is wat Virgil zo goed maakt. Hij had de mentaliteit, het doorzettingsvermogen om te blijven knokken om steeds maar weer beter te worden. Hij heeft het zelf gedaan, natuurlijk met de juiste begeleiding, maar zo is hij gekomen waar hij nu is.' Kevin moet lachen als de vraag opduikt waarom de aanvoerder van wds'19 niet dat niveau heeft gehaald. 'Ik heb nog gespeeld bij vv Ba-